

om alt det Øvrige. Det ene er, om vi ville have Faderen frem, eller vi ville have, at han skal være skjult. Der var en Mand, der sagde til mig forleden Dag: Hvis vi skulle have Faderen frem her i Landet, saa bliver det ikke til at nære sig. Seg svarede: Det bliver værre endnu, thi den Lovværnede Uædelighed skal ogsaa bort. Han sagde: Dertil var det, det skulde komme, men saa svarede jeg den gode Mand: Kan De ikke undvære den, De og Deres Slægt og Deres Nærmeste? Jo bevares, svarede han, han talte kun for alle de Andre. Seg sagde: Bryd Dem ikke om alle de Andre, naar blot De og Deres Slægt og Deres Nærmeste have Deres paa det Tørre, saa skal De ikke bryde Dem om alle de Andre, de, der holde paa Uædeligheden, mærk nok, at nu kniber det, at her gjælder det om at holde Ørerne stive. Den ene Samfundsklasse skal imidlertid ikke bebrejde den anden Noget, ligesom Hytten til Borgen ere alle Samfundslag lige gode Alle sammen. Lad os derfor befjende vor Synd og staa til. Spørgsmaalet er altsaa, om vi ville, at Faderen skal komme frem, saa vidt det er muligt, det er Sagen. Ville vi, at Staten skal ophøre med at berøve BARNET dets Forældre, ville vi, at Staten skal ophøre med at begaa Menneskethveri, ville vi det, eller ville vi det ikke? Det er Spørgsmaalet. Og der er ikke noget Duntelt deri, det er naturligt og simpelt. Det er imidlertid meget let at sige, naar man ikke synes om Noget: Nei! Gud bevare os, det er for vidtløftigt, det fører os ind i noget altfor Vidtløftigt. Ja, det kan blive vidtløftigt nok for Mange, der ere inde paa Udseelsernes Bei, det indrømmer jeg, ellers er det meget simpelt. Det er altsaa kun dette, om vi ville de to Ting, at Faderen skal komme frem, og at Staten ikke længere skal være i Forbund med Lasten. Seg spørger: Er det forsvaret af Staten, af den kristelige Stat, at den berøver Børnene deres Forældre? Denne Sag er virkelig ikke indviklet, den er ganske simpel og tydelig, den er kun indviklet for dem, der ville have Sagen og Faderen tilhyllede. Men naar de ville trække Sagenerne og Dyrerne over dem, saa vil der nok komme Andre, der trække dem frem igjen. Naturligvis skal man ikke alene have Faderen, men ogsaa Moderen frem. Man skulde nu synes, at det maatte følge af sig selv, at Moderen ikke kunde skjules. Man har imidlertid i Frederiksberg og andetsteds enkelte Exempler, som ikke ere den ærede Justitsminister ganske ukjendte, hvor Moderen af en større Kreds, af finere Dannelse, høiere Kultur ikke kunde være

personlig bekendt, at hun fødte et Barn, og hvor derfor en Tjenestepige, der forresten slet ikke eksisterede, blev udlagt som Moder, hvor Jordmoderen fik en god Driftekilling, og hvor det Hele saaledes gik i Orden. Der kjøbes altsaa en Moder, der var i Grunden ingen Moder, og derpaa have vi haft flere Exempler, hvad der som sagt ikke er ubekjendt for den høitærede Justitsminister. Naar vi nu lukke denne Skændelsedør paa denne Fødselsstiftelse, hvor de komme ind og holde sig skjulte, og hvor de kun behøve at betale lumpne 500 Kr. for at blive af med deres Barn, vil der naturligvis blive flere, som ville søge udenfor, det følger af sig selv, og derfor er det nødvendigt, at vi tillige maa have en Bestemmelse om, at Moderen skal frem, navnlig for dem af den høiere Kultur, og for dem, om hvem en Tysker, der har skrevet om Sædeligheds-spørgsmaalet, har sagt, at de ikke drive Uædeligheden som hidtil, men som en Kunst. (Ufbrudelse). Der skulde være Kunstuædelighed (Ufbrudelse), ja, det er et Spørgsmaal, der er meget oppe. Naar Moderen skal meldes, skal naturligvis den, der fører Protokollen, hvis han er i Tvivl, forhøre sig, om hun ogsaa virkelig er Moderen eller ikke; ellers bliver han jo fyldt med Uandhed. Men Faderens Navn maa ogsaa frem, hvis Moderen unblader at komme med Navnet, og det skal ske paa den Tid, hvor BARNET skal have Navn. Nu kan man jo sige, saaledes som det ogsaa er blevet sagt til mig, og som det er sagt baade her i Salen og i det andet Thing: Naar de nu ikke komme og give BARNET Navn, hvad vil der saa ske? Ja der have vi jo Dyrerne, som de ville trække over dem, men jeg skal nok trække den Dyr af; den Dyr faae vi meget let af, thi Loven af 4de Marts 1857, der affastede Tvangsdaaben, lod de samme Tvangsbestemmelser staa for Navnegivelsen som før for Tvangsdaaben, og de skulle nok drive til at give Navn. Disse Tvangsbestemmelser gaa ud paa, at der gives en Naamindelse, naar et Barn er gaaet uden at BARNET har faaet noget Navn, dernæst en Mulkt af 2 Kr. efter de første fire Uger, dernæst af 10 Kr. efter de næste fire Uger, 40 Kr. efter de næste fire Uger, dernæst 160 Kr., og saaledes stadig det Tredobbelte eller Afjoning. Vi skulle saamænd nok faae det frem, thi Bestemmelserne gjælde jo endnu med Hensyn til Navnegivningen. Nu kommer man imidlertid og siger: Det er godt nok med Faderen, men sæt nu, at Moderen ikke veed, hvem Faderen er? Der siger man, det vanstelige Punkt er. Sagen er imidlertid, at det er let at faae det frem. Naar f. Ex. en 4—5 Stykker møde